SOUBOJ.

(Dobrý [illegible] "The Great Winglebury Duel".)

Městečko Velké Wipplebury leží na vlase dva a čtyřicet a tři míle Anglických mil od rohu Hyde Parku. Jest tam dlouhá, úzká, tichá hlavní ulice s malými černobílými hodinami na malé červené věži radnice; jest tam náměstí — lékárna — hospoda — kostel — most — kaple — divadlo — knihovna — hostinec, pumpa a pošta. Povídá se také o zámku "Malém Winglebury", ale ten je mile dále [illegible] dolů; a zdá se, že nebyla [illegible] ta hora vlastně zbudována, pod nějakým čtyřhranný balík špinavého papíru, který dle domněnky [illegible] měl být pečeť, popsaný jistými knihkami; v onom ponku [illegible] obrovitost mohla [illegible] jakousi podobu slova "Malá", — byť jednou, aby se vlastník jeho přihlásil, vyřítil v okně poštovního úřadu městečka Velké Winglebury, odkud teprv smizel, když se pro samý prach a veliké [illegible] rozpadl. Obecné [illegible] bylo nakloněno, tak pojmenovati jakousi díru na kusu blátivé uličky za hodinu cesty dlouhé, obývané kočáry, čtyřmi almanachy a [illegible] pitnice; avšak i na tento dokład, jakkoli nepatrný, musí se hleděti s náramnou nedůvěrou, poněvadž obyvatelé jmenované díry srovnávají se v mínění, že se nikdy nijak nejmenovala od nejstarších dob až do dnešního dne.

"U erba Wingleburského", v polovici hlavní ulice, naproti malému [illegible] s velkými hodinami, jest hlavní hostinec Velkého Winglebury; tam se sjíždějí obchodníci, jest tam pošta a úřad pro potravní daň; při každé volbě do parlamentu se tam scházívají "Modří", a při každých porotách se tam odbývá soud. Tam měl hlavní stan "Panský klub Whistařů Wingleburských "Modrých", (tak nazván oproti "Panskému klubu Whistařů Wingleburských, "Žlutých", kteří se scházeli v jiném domě, o něco níže, a kdykoli kýchli, zhoubu majitel voskových figur aneb nějaký koncertista Velké Winglebury zavítá, hned stojí [illegible] rojích celém městě, že [illegible] Tak mnoh, spoléhaje na štědrou podporu, kterou obyvatelé Velkého Winglebury již dávno milerádi poskytovali, za znučný peníz najal elegantní a pohodlné místnosti u "erba Wingleburského". Jest to rozsáhlé stavení s průčelím z červených cihel a kamene; dosti prostranná předsíň, zdobena břečťanem a jinou stálou zelení koná vhlídku na stolici a skleněnou skříň, v které jsou vyloženy u vybrané rozmanitosti jahůdky, připravené pro kuchyň, aby na nich utkvěl zrak nového hosta, jakmile do síně vstoupí, a aby laskominy jeho dosáhly nejvyššího stupně. Dveře na druhé straně vedou k místnostem "pro kávu" a obchodní záležitosti a velké široké schody všelijak točené — tři stupně a odpočinek — čtyři stupně a zase odpočinek — jeden stupeň a nový odpočinek, šest stupňů a opět odpočinek atd. — vedou k řadě ložnic a labyrintu pokojů, jmenovaných "soukromé", kde se může člověk těšiti ze svého soukromí, jako kdekoliv, když do jeho pokoje každého pět minut vstoupí omylem ten neb onen v rozpacích a pak zase vyjde, aby zotvíral všechny dveře po celé chodbě, až nalezne pokoj svůj.

Tak vypadá hostinec "u erba Wingleburského" dnes, a tak vypadal před nějakou dobou — kdy, na tom nezáleží — asi dvě neb tři minuty, než přijel dostavník z Londýna. Čtyři koně — nové spřežení pro dostavník — stály tiše v koutě dvora a kolem nich v leských kloboukách a halenách skupení postilionů, kteří byli zabráni do rozjímání hodnoty svých koní; pěl tuctu otrhaných kluků stálo trochu stranou i poslouchali s patrným napnutím rozmluvě těchto důstojných mužů; několik čumilů stálo kolem žlabu čekajíce na příjezd dostavníku.

Dvůr byl hlučný stálým přicházením, místo bylo na vrcholu své dřímoty a vyjma těch několik zahalečů, nebylo vidět živé duše. Najednou prorážely hlasité zvuky poštovní trubky jednotvárné ticho ulice; dostavník vjížděl, rachotě po nerovném dláždění s takovým rámusem, že se z toho hodiny nepustil div nezastavily. Pacholové s vrchu sletli, ze všech stran se otevřela okna; sklepníci vyšli, podomkové vyskočili a komisové a postilióni a otrhaní kluci, jakoby je byla elektrická projela, dali se do vybalování, a připínání, sundávání dření a rozpínání, a odvádění koně, kteří se nedráhali a natáhli k vůni koně, kterým se nechtělo, že bylo až radost se na to dívat.

"Panička uvnitř zde," pravil kondukter; "Ručte sítat papírko," pravil sklepník. "Zvláštní pokoj!" tázala se paní. "K obědu," odpovídá [illegible] "Nic vím než tyto kufry!" tázal se [illegible] "Nic vím," odvětila paní. Pacholci zase vytáhli nahoru a s nimi i kondukter i kočí; jedním tahem chlali pokyvky s koní — "Dobrá!" zaznělo, a dostavník vyjížděl dále. Čumilové otáleli asi minuta, neb dvě na ulici, dívajíce se za dostavníkem, až zahnul za roh. Ulice byla [illegible] a v městečku panovalo větší ticho, než kdy jindy.

"Panička do čísla patnáctého," zvolala paní poslíčková.

"Tomši!"

"Tady."

"Právě přišel Pat pro pána v číslo devatenáctém. Podomek od "Lva" ho přinese. Odpověď žádná."

"Přeji [illegible]," pravil Tomeš a položil paní na stůl číslo devatenáctého.

"Pro mne!" pravil číslo devatenáctá, obraceje se od okna, kterým se byl díval na přepřahání.

"Ano pane, — (sklepníci mluví vždy jen na dozpitenou, a nikdy neužívají úplných vět) — ano pane — podomek od "Lva" — pane — stolice, pane — paní řekla číslo devatenácté, pane — Alexandr Trott, pane? Váš lístek v stolici, myslím?"

"Jmenuji se skutečně Trott" pravil číslo devatenácté, a rozpečetil lístek. "Můžete jít." Sklepník stáhl žaluzii v okně a pak ji zase vytáhl, — nebo co je pravý sklepník musí vždy něco udělat, než z pokoje vyjde, — uronil sklenice na kredenci, přejel smetákem [illegible] prachu, mnul si ruce velmi silně, pokradmu se bral ku dveřím a zmizel.

Obsah lístku byl patrně, no-li úplně mimo nadání, tedy zajisté nad míru nemilý. Pan Alexandr Trott odložil list a chopil se ho zase a procházel se po pokoji, kráčeje po zvláštních květech na koberci, ano pokusil se, ačkoli s velmi špatným úspěchem, zahvízdati nějakou písničku. Nešlo to a nešlo!

Vrhl se do sedadla a četl nahlas následující text:

"U Modrého Lva"
ve Velk. Winglebury.

Ve středu ráno.

"Pane!

Jen jsem poznal vaše záměry a spěchal jsem za vámi. Znám účel vaší cesty; cesta ta nepovede nikdy k žádoucímu cíli. Nemám zde v tomto okamžení žádného přítele, na jehož mlčenlivost bych spolehnouti mohl. Ale to mé pomstě překážeti nebude. Ani Emilie Brownova nemá býti vydána ziskuchtivé dotíravosti darebáka, kterého oči její nenávidí a na něhož každá s opovržením hledí, ani nechci já jako bába podati se zákeznickým útokům bídného parazita.

Pane! Od Velko-Wingleburského kostela vede pěšina přes čtvero luk k osamělému místu, jemuž zdejší říkají popraviště. (Pán Trott se hrozou zachvěl.) Budu vás tam očekávati sám, zejtra ráno, dvacet minut před šestou. Kdybych vás tam neuhlídal, udělám si tu radost, navštíviti vás v karabinci.

Horace Hunter.

Dr. V hlavní třídě je puškař; s prach se neprodává leda za světla — rozumíte?

Bude lépe, když počkáte se snídaním až po naší schůzi. Tře bas byste marně [illegible] vyhodil."

"Sropaden chlap! Já hned čuil, co z toho pojde!" vyrazil ze sebe ustrašený Trott. Jé Štinkovi pořád říkal: Jen se do toho dám a Hunter bude za mnou jako Věčný Žid. Bezstoho to za nic nestojí, ženiti se z rozkazu starých a bez svolení dívky; ale co si Emilie o mně pomyslí, když bych utíkal před tímto pekelným bitvem? Co mám dělat? Co mohu dělat? Vrátím-li se do Londýna, mám z toho ostudu na věky — a ztratím jdívku — a co platí jedné vín, ztratím i její peníze. A kdybych hned jel k Brownům po dostavníku, Hunter by byl hned za mnou po poště; a jdu-li na to místo — to popravíště — (opětně hřbet) to už jakobych byl nebožtík. Já ho vjdu střílet do panáka v Palmaliské střelnici, pětkrát z šesti trefí do druhého knoflíku vesty, a netrefí li tam, střelí panáka do hlavy." A z tohto potěšitelnou vzpomínkou pan Alexander Trott se zvolal: "Co mám dělat?"

Dlouhé a trapné bylo rozjímání, když obědě měje rukama zastřenou pan Trott sedě přemýšlel, kterak by vše nejlépe navlékl. Roka v jeho ducha ukazovala do Londýna. Pomyslil si, jak se dopálí jeho "stará" a na stránka jmění, kterým dle slibu otce Brownova ošklivého vlastí Trottovi měla Brownova dcera. Přepět k pokladnici syna Trottova. Pak spatřil na ruce jednou litera napsáno: "Ku Brownům!" ale Hunterova výstraha mu zněla v uších; — nenáhlá vidět červenou literou psáno: "Na popravišti!" a tu se pan Alexander Trott odhodlal k plánu, který také ihned provedl.

Předně a především poslal vice-podomka k "Modrému Lvu" se zdvořilým lístkem k pan Hunterovi, kterým mu vyjeví, že čítá po jeho skáze a že ho bez pochyby zejtra ráno s největší radostí ze světa spravodí. Pak napsal jiný list a zavolal druhého podomka — neboť měli tam podomky dva. Bylo slyšet skroušené klepání — "Dále!" zvolal pan Trott. Nějaký člověk strčil do dveří zrzavou hlavu s jedním okem v ní, a když byl opětně vyzván, aby vstoupil, vnesl do pokoje trup a nohy, ku kterým patřila ona hlava, a chlapatici, které patřila k hlavě. "Vy jste nadpodomek, myslím," ptal se pan Trott.

"Ano, jsem nadpodomek," ozval se hlas ze zelené aksamitové vesty s perleťovými knoflíky, — "to jest já jsem podomek, který patří k hostinci — ten druhý, to je můj fici, chodí s posílkami a dělá [illegible] — já nás nazývají "vysoké boty" a "pérka."

"Vy jste z Londýna?" ptal se pan Trott.

"Jezdíval jsem s "drožkou," byla lakonická odpověď.

"A proč už nejezdíte?" vyzvídal pan Trott.

"Protože jsem jel přespříliš a přejel ženskou!" odsekl nadpodomek zkrátka.

"Víte, kde bydlí měšťanosta?" tázal se pan Trott.

"Tať se ví," odvětil podomek významně, jako by měl proč se upamatova'.

"Myslíte, žebyste tam mohl donést tento lístek?" ptal se pan Trott.

"To bych řek," odpověděl podomek.

"Ale tento lístek," pravil pan Trott, drže neforemný list v jedné ruce a pět šilinků v druhé — "tento lístek je anonymní."

"Ano — jakže?" vypadl podomek.

"Anonymní, měšťanosta nemá věděti, od koho pochází."

"Aha, už vím," odpověděl podomek čiperně mrkaje, aniž by byl dal na jevo nejmenší nechuť přijít přicházet. "Už vím — kousek šitenice — co?" a jediné jeho oko bloudilo po pokoji, jako by hledalo kapesní svítilnu a sirky. "Ale játku" — pokračoval, zavolav své oko z přehlídky na zpět a obrátiv je k panu Trottovi — "játku on je advokát — náš pulmajstr — a je v assekuraci. Máte-li na něj skřesáno, tož raděj u něho nezaložte — ať sem nevím [illegible] A [illegible] se nechtěl uvnitř.

(Pokračování.)

Jos. Barker,

v Table Rock, Nebraska.

Grocerní a Střižní

ZAVOD.

Kupuje obilí všeho druhu a dobytek a platí

ty nejvyšší tržní ceny.

☞ U něho v závodě jest klerk Čech

F. Hána,

který naše krajany milerad obslouží.

DO SCHUYLER, NEB.

První Český

Sklad prken

a dříví.

Nikoupení [illegible] [illegible] [illegible]